

Mlhanjí 2019

Jako každý rok už po delší dobu, než jsou i někteří z vedoucích na světě, jsme i tentokrát vyrazili na tábor do Bilkovic na Benešovsku. Desátého srpna jsme se tedy sešli na Opatově a protože se nad námi podezřele honily mraky, Mladší dali přednost autobusu, zatímco Starší se rozhodli, že nejsou z cukru a jeli na kole. Kus před Čerčany se to ukázalo jako nemoudré rozhodnutí, protože je padající voda chytla ve velkém stylu a dali se ždímat. Když se přehnalo to nejhoší, nablížili se z Čerčan radši vlakem do Benešova a odtamtud jim pomohli vedoucí s auty. Takže byli všichni úspěšně na místě a tábor mohl začít.

Samozřejmě, bez dřeva by to nešlo. S ním nám pomohli oba Kukiové, ale krom toho jsme měli velkou výhodu v podobě nových motorových pil. Ty se nezasekávaly, správně se mazaly a tedy stromy skutečně krájely, takže jsme se mohli dát i do štípání, vození a všech dalších potřebných činností a do večera bylo dřeva na celý tábor dost.

Druhý den se tak táborníci vydali na rozcvičku a našli podivnou bednu s nápisem Mlhanjí. Někteří si mysleli, že vědí, co je čeká, jiní tušili, někdo ani netušil. Ti, kteří tušili nebo si mysleli, že ví, měli pravdu v tom, že je hra vcucla. Zároveň správně čekali, že pak budou vypadat jinak. Co už nečekali, bylo, jak jinak – dokonce to ani sami nevěděli. Vydali se to zjistit a přišli na to, že se z nich stali elfové, trpaslíci, hobiti, mágové a dokonce enti. Když se potom, spokojeni, že vědí, co jsou zač, vrátili

do tábora, čekalo je tam nemilé překvapení: Nepřeměnili se sami a tábor jim obsadili agresivní, smrdutí a uřvaní skřeti. Naštěstí takoví skřeti nesnáší, když něco smrdí hůř, než oni, takže se z tábora po nějaké době dali vyhnat podminováním smrdutými bombami. Však ono to vyvane.

Když byli skřeti venku, byl čas na klidnější vybudování zázemí v táboře. Třeba pojmenování týmů: MADEV, IDK a Cappa-Sonne XDDD nebo na pořízení oděvů odpovídajícím jejich novým osobnostem – tak měli na táborovém tričku hobiti knoflíky a entku Míšu bylo dalších pár dní těžké vidět bez lupenu na hlavě.

Čarodějové se přeměnili s vybitými magickými schopnostmi, takže zatím byli, jak by řekl Pavlík, na bramboru. Bylo tedy potřeba je nabít. Naštěstí, opodál stála stará magická věž na magickém zřídle, takže tam stačilo nějakou dobu pobýt a mohlo se dál, vyplnit si na novém místě diáře a projít mohylou, kde museli navigovat trpaslíci – když vidíte pod zemí, tak tam na vás ostatní spoléhají.

No a pak už bylo na čase se vydat na celodeňák, zajímavý hlavně pro rychlejší skupinu Mladších. Ti se vydali i přes komplikovanější oblast a překonávali tak náročné překážky, jako jsou kaňony, džungle, traktorista na poli nebo ohradník.

Hra, do které jsme byli vtaženi, nám naházela do cesty i další překážky, jako byla zmizelá výbava (Informační golem si vykrádání magického obchoďáku moc nevšimal, ale s časem byl trochu problém), stavba katapultu a jiných obléhacích strojů nebo přechod pouště i se střelením škorpiónů foukačkami. Problém pak nastal, když místo nástupu na hlídku přišlo varování. Co se dalo dělat, vedoucí někam zmizeli a bylo třeba je najít.

Takže se všichni sebrali a vyrazili za věštcem, který pomocí odrazek ukázal stopu unášených vedoucích až k tábořišti hladových trollů. Ti se cpali kuřetem, chystali se cpát i některými vedoucími a hlavně Boris se tvářil, že by sežral i nic netušícího dobrodruha. Kromě osvobození skoro sežraných vedoucích se ale podařilo trollům ukrást i magické náhrdelníky. Ty se naopak jíst nesměly.

Magické náhrdelníky bylo totiž o pár dní později rituálně spálit a tím odblokovat cestu ze hry ven. A když se to podařilo, šly z toho barevné dýmy.

Místo druhého výletu to už tradičně vypadalo deštivě. Po chvíli se to vybralo, ale na kompletní výlet to už úplně nebylo, takže se místo toho trénovala technika jízdy i servisu a další důležité drobnosti, které ke kolu patří a normálně na ně není moc čas ani prostor. A navíc Mája ukázala, jak strašně dobrá je a protáhla nám komín – hned se vařilo líp.

A už byl skoro čas na to, vymyslet, jak vlastně z Mlhanji ven a jak se tam dostat. To samozřejmě nebylo jen tak, vyžadovalo to několik dní na cestě (dokonce na několika cestách) a náročný úkol – rohem jednorozce probodnout Srdce Mlhanji. No jo, ale kde takové Srdce vzít? A, když už jsme u toho, kde sakra najít roh jednorozce? Bylo potřeba se rozdělit, zatímco Mladší se vydali na lov jednorozců a skutečně jednoho ulovili, Starší řešili, kde najít Srdce, a docela se u toho zapotili („K Srdci hledej mapu, už to celé chápou... tak my to nechápeme”).

Když se obě skupiny opět sešly, vypadalo to, že by mohli mít šanci. Protože se probudilo Srdce Mlhanji, byl čas ho zničit a uprchnout ven ze hry. Roh, který získaly děti z jednorozce, měl u sebe Martin a tak byl vyzván, ať ho vezme s sebou. Tlukoucí Srdce pak nesl Vojta (z vedoucích), jakožto průvodce.

Když se všichni vypořádali z přístřechů, vydali se do tmy za svým průvodcem a za zvukem tlukoucího srdce. Morálka byla překvapivě vysoká. Nikdo nereptal a všichni šlapali. Zanedlouho jsme dorazili k místu, na kterém ležel plán hry. Byl čas na poslední tah.

Jak byl odehrán poslední tah, nastal čas na probodnutí Srdce rohem z jednorozce. Srdce bylo houževnaté a roh nebyl nejostřejší. Po pár ranách, ale Srdce značně změnilo tvar. Bylo však nutné jej definitivně zničit. Ke slovu se přihlásil Bertův podpatek. Srdce s křupnutím povolilo a vystříkla z něj krev, která skončila Vojtovi a Karin na kalhotách.

Byl čas dostat se ze hry ven. Otevřelo se před námi ústí tunelu osvětlené svíčkami. Tudy jsme prolezli na druhou stranu. Průvodce vyrazil do tmy a ostatní za ním. Po kratším pochodu noční krajinou jsme vystoupali na kopec. A hle!

Přístřechy všech dětí se přemístily ven ze hry, přesně v té podobě ve které je zanechali, když odcházely.

Všichni znaveni nočním dobrodružstvím padli do spacáků a usnuli. Pak už stačilo si jen vzpomenout, že je třeba z Mlhanji vytáhnout taky Aničku a Verču, které na výpravu nemohly a zůstaly v lazaretu v táboře – no přece je v Mlhanji nenecháme, ne? I to se povedlo a mohli jsme se těšit na závěrečný oheň, ve kterém skončila i samotná krabice s Mlhanji, aby už nikdy nikoho neohrožovala. Ještě naposledy vychrlila oblak jisker a mohli jsme odjet zpátky domů. Tam už na nás čekali rodičové, škola a další věci, které patří k realitě. Z tábora nám zůstanou vzpomínky a všechno to, co jsme se v divočině Mlhanji naučili, poznali a pochopili. Nebylo toho málo.

Tak ahoj příště.

Vaši Vedoucí